

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 9 kwietnia 2014 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywa 75/442/EWG — Artykuł 7 ust. 1 — Plan gospodarowania — Odpowiednie miejsca i urządzenia do unieszkodliwiania odpadów — Pojęcie planu gospodarowania odpadami — Dyrektywa 1999/31/WE — Artykuły 8 i 14 — Składowiska posiadające zezwolenie lub działające już w dniu transpozycji tej dyrektywy

W sprawie C-225/13

mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Belgia) postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 kwietnia 2013 r., w postępowaniu:

Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve,

Michel Tillieut,

Willy Gregoire,

Marc Lacroix,

przeciwko

Région wallonne,

przy udziale:

Shanks SA,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.C. Bonichot (sprawozdawca) i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: francuski.

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu miasta Ottignies-Louvain-la-Neuve oraz M. Tillieuta, W. Gregoire'a i M. Lacroix przez J. Sambona, avocat,
- w imieniu Shanks SA przez F. Haumonta, avocat,
- w imieniu rządu belgijskiego przez T. Materne'a, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez É. Orbana de Xivry'ego, avocat,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez J.F. Brakelanda, P. Olivera oraz A. Siposa, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39), zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r. (Dz.U. L 135, s. 32) (zwanej dalej „dyrektywą 75/442”), oraz dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu, jaki powstał pomiędzy miastem Ottignies-Louvain-la-Neuve oraz M. Tillieutem, W. Gregoire'em i M. Lacroix a Région wallonne (regionem Walonia) w przedmiocie zezwolenia na eksploatację i zagospodarowanie miejsca przeznaczonego do unieszkodliwiania odpadów, o wydanie którego to zezwolenia zwróciła się Shanks SA.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 75/442 przewiduje, że:

„W celu osiągnięcia celów określonych w art. 3, 4 i 5 właściwe władze, określone w art. 6, zobowiązane są do możliwie jak najszybszego sporządzenia co najmniej jednego planu gospodarki [gospodarowania] odpadami. Plany takie odnoszą się w szczególności do:

- typu, ilości oraz pochodzenia odpadów przeznaczonych do odzysku lub usunięcia,
- ogólnych wymogów technicznych,
- wszelkich szczegółowych uzgodnień dotyczących określonych rodzajów odpadów,
- odpowiednich miejsc lub urządzeń do unieszkodliwiania.

[...]”.

- 4 Motyw 18 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2011/97/UE z dnia 5 grudnia 2011 r. (Dz.U. L 328, s. 49) (zwanej dalej „dyrektywą 1999/31”), stanowi:

„Ze względu na pewne szczególne cechy metody usuwania odpadów poprzez ich składowanie konieczne jest wprowadzenie specjalnej procedury związanej z zezwoleniami dla wszystkich rodzajów składowisk, zgodnie z ogólnymi wymaganiami licencyjnymi, ustalonymi w dyrektywie [75/442] [...]”.

- 5 Motyw 26 dyrektywy 1999/31 stanowi:

„W określonym terminie zostaną uregulowane na podstawie planu uzdatniania [zagoszodarowania] terenu składowiska odpadów, przyszłe warunki działania istniejących składowisk w celu podjęcia środków niezbędnych do dostosowania ich do niniejszej dyrektywy”.

- 6 Artykuł 1 ust. 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Ogólny cel”, stanowi:

„Uwzględniając spełnienie wymagań dyrektywy [75/442], w szczególności jej art. 3 i 4, celem niniejszej dyrektywy jest, poprzez surowe wymagania eksploatacyjne i techniczne dotyczące odpadów i składowisk, zapewnienie środków, procedur i zasad postępowania zmierzających do zapobiegania negatywnym dla środowiska skutkom składowania odpadów w trakcie całego cyklu istnienia składowiska [...]”.

- 7 Artykuł 8 tej dyrektywy, zatytułowany „Warunki udzielenia zezwolenia”, wyjaśnia:

„Państwa członkowskie podejmują środki, aby:

- a) właściwe władze nie wydawały zezwolenia na utworzenie składowiska, jeżeli nie posiadają pewności w następujących sprawach:

- (i) bez uszczerbku dla art. 3 ust. 4 i 5, projekt dotyczący składowiska spełnia wszystkie wymagania niniejszej dyrektywy z uwzględnieniem załączników;

[...]

- b) projekt dotyczący składowiska odpadów jest zgodny z odpowiednim planem zarządzania odpadami lub planami określonymi w art. 7 dyrektywy [75/442];

[...]”.

- 8 Zgodnie z art. 14 tej dyrektywy, zatytułowanym „Istniejące składowiska odpadów”:

„Państwa członkowskie podejmują środki, aby składowiska odpadów, które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji niniejszej dyrektywy, nie mogły kontynuować działań, jeżeli nie zostaną podjęte tak szybko, jak to możliwe, lecz nie później niż w ciągu ośmiu lat od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1, środki wymienione poniżej:

- a) w ciągu jednego roku od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1 podmiot zajmujący się składowiskiem przygotowuje i przedstawia właściwym władzom w celu zatwierdzenia plan zagospodarowania składowiska, włącznie z elementami wymienionymi w art. 8, oraz wszelkie środki korygujące, które zdaniem podmiotu zajmującego się składowiskiem będą potrzebne do spełnienia wymagań niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem wymagań określonych w pkt 1 załącznika I;

- b) po przedstawieniu planu zagospodarowania właściwe władze podejmują ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie wymienionego planu zagospodarowania oraz niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki mające na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania;
- c) na podstawie zatwierdzonego planu zagospodarowania składowiska odpadów właściwe władze zatwierdzają niezbędne prace i wyznaczają okres przejściowy na zakończenie realizacji planu. Każde istniejące składowisko odpadów spełnia wymagania niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem wymagań wymienionych w załączniku I pkt 1, w ciągu ośmiu lat od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1;

[...]”.

- 9 Artykuł 18 akapit pierwszy dyrektywy 1999/31, zatytułowany „Transpozycja”, wyjaśnia:

„Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie nie później niż w ciągu dwóch lat po jej wejściu w życie i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję [Europejską]”.

- 10 Punkt 1 załącznika I do tej dyrektywy jest sformułowany następująco:

„Lokalizacja

1.1. Lokalizacja składowiska odpadów musi uwzględniać wymagania odnoszące się do:

- a) odległości granicy składowiska od obszarów mieszkalnych i rekreacyjnych, dróg wodnych, zbiorników wodnych oraz innych obszarów rolniczych lub miejskich;
- b) istnienia w okolicy wód gruntowych, wód przybrzeżnych lub stref ochronnych;
- c) warunków geologicznych i hydrogeologicznych w okolicy;
- d) ryzyka zalania, osiadania gleby, osuwania lub lawiny na danym terenie;
- e) ochrony przyrody lub dziedzictwa kulturalnego w okolicy.

1.2. Utworzenie składowiska odpadów jest możliwe tylko w przypadku, gdy właściwości danego terenu odnoszące się do powyższych wymagań lub środków korygujących, które mają zostać podjęte, wskazują, że nie stanowi ono poważnego zagrożenia dla środowiska”.

- 11 Przepis art. 2 dyrektywy 2001/42 stanowi:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) »plany i programy« oznaczają plany i programy, w tym współfinansowane przez Wspólnotę Europejską, jak również wszelkie ich modyfikacje:
  - przygotowywane lub przyjmowane przez organ na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym lub przygotowywane przez organ do przyjęcia za pośrednictwem procedury ustawodawczej przez parlament lub rząd, i
  - wymagane przez przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne;

[...]”.

12 Zgodnie z art. 13 tej dyrektywy:

„1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 21 lipca 2004 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

[...]

3. Obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ma zastosowanie w odniesieniu do planów i programów, dla których pierwszy formalny akt przygotowawczy ma miejsce po dacie określonej w ust. 1 [...]”.

Prawo belgijskie

13 Zgodnie z art. 24 § 1 i 2 wydanego przez region Walonia w dniu 27 czerwca 1996 r. dekretu w sprawie odpadów (*Moniteur belge* z dnia 2 sierpnia 1996 r., s. 20685), w wersji po zmianach wprowadzonych ostatnio dekretem wydanym przez region Walonia w dniu 16 października 2003 r. (*Moniteur belge* z dnia 23 października 2003 r., s. 51644) (zwanego dalej „dekretem z 1996 r.”):

„1. Na podstawie art. 11–16 dekretu z dnia 21 kwietnia 1994 r. w sprawie planowania przestrzennego jako stosowanego w ramach zrównoważonego rozwoju instrumentu ochrony środowiska rząd [regionalny] sporządza plan zarządzania odpadami. Plan ten stanowi program sektorowy w rozumieniu niniejszego dekretu. Może on obejmować planowanie ze względu na rodzaj odpadów lub też ze względu na sektor prowadzonej działalności.

Plan ten obejmuje w szczególności:

1° określenie rodzajów, ilości i pochodzenia odpadów, metod gospodarowania tymi produkowanymi i przemieszczanymi rocznie odpadami, już działających urzędów oraz już zajętych [celem prowadzenia gospodarki odpadami] lokalizacji;

[...]

Do planu tego dołączane są dane dotyczące [...] jego przewidywalnych konsekwencji dla środowiska.

2. W ramach postępowania określonego w art. 25 i 26 rząd [regionalny] sporządza dotyczący składowisk odpadów końcowych plan obejmujący miejsca, które mogą zostać przeznaczone na założenie i prowadzenie na nich składowisk odpadów końcowych, z wyjątkiem tych przeznaczonych dla wyłącznych potrzeb pierwotnego wytwórcy odpadów.

Nie można wydać zezwolenia na żadne składowisko odpadów końcowych inne niż składowisko przeznaczone dla wyłącznych potrzeb pierwotnego wytwórcy odpadów ponad te składowiska przewidziane w planie, o którym mowa w paragrafie poprzednim”.

14 Artykuł 25 § 2 akapit pierwszy dekretu z 1996 r. przewiduje:

„Projekt planu dotyczącego składowisk odpadów końcowych podlega analizie skutków, jakie pociąga on dla środowiska [...]”.

15 W wykonaniu odpowiednio art. 24 § 1 i 2 dekretu z 1996 r. rząd waloński przyjął, po pierwsze, w dniu 15 stycznia 1998 r., regionalny plan gospodarki odpadami „Horizon 2010” (*Moniteur belge* z dnia 21 kwietnia 1998 r., s. 11806), i po drugie, w dniu 1 kwietnia 1999 r., plan dotyczący składowisk odpadów końcowych (*Moniteur belge* z dnia 13 lipca 1999 r., s. 26747), który wszedł w życie w dniu 13 lipca 1999 r.

16 Artykuł 70 tego dekretu stanowi:

„Dopóty, dopóki przewidziany w art. 24 § 2 plan dotyczący składowisk odpadów końcowych nie wszedł w życie, uznane za dopuszczalne przed przyjęciem przez Parlament niniejszego dekretu wnioski o udzielenie zezwolenia w rozumieniu art. 11 na założenie i prowadzenie składowisk odpadów końcowych oraz wnioski o udzielenie zezwolenia urbanistycznego w rozumieniu art. 41 § 1 walońskiego kodeksu gospodarki przestrzennej, urbanizmu i dziedzictwa regionalnego mogą stanowić podstawę wydania pozwolenia środowiskowego lub urbanistycznego w strefach przemysłowych, rolniczych i wydobywczych w rozumieniu art. 172, 176 i 182 tego samego kodeksu.

Na zasadzie odstępstwa od art. 24 § 2 wnioski dotyczące składowisk odpadów końcowych innych niż składowiska przeznaczone dla wyłącznych potrzeb pierwotnego wytwórcy odpadów, w stosunku do których uprzednio wydano zezwolenie, istniejące przed wejściem w życie planu składowisk odpadów końcowych, o którym mowa w art. 24 § 2, lub które były przedmiotem zezwolenia albo pozwolenia wydanego na podstawie akapitu pierwszego niniejszego artykułu, mogą, niezależnie od daty złożenia wniosku i w zależności od przypadku, zakończyć się wydaniem pozwolenia środowiskowego, pozwolenia jednolitego lub pozwolenia urbanistycznego w strefach planu sektora, gdzie w odniesieniu do tych składowisk odpadów końcowych wydano uprzednio zezwolenia mające na celu umożliwienie przedłużenia prowadzenia działalności na działkach stanowiących przedmiot tego zezwolenia albo pozwolenia lub zmiany warunków działalności w zakresie dopuszczalnej wielkości przerobu lub zmiany struktury ziemi ponad to, co zostało pierwotnie zezwolone. Niniejszy akapit stosuje się wyłącznie względem posiadających zezwolenie składowisk odpadów końcowych, o których mowa w tytule VII rozdział 1 uchwalonego dnia 1 kwietnia 1999 r. planu składowisk odpadów końcowych.

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

17 Zawisły w postępowaniu głównym spór dotyczy zezwolenia na prowadzenie i zagospodarowanie składowiska końcowych bezpiecznych odpadów z gospodarstw domowych i przemysłowych, które działa od 1958 r. w Mont-Saint-Guibert (Belgia), w lokalizacji zwanej „Trois burettes”.

18 W dniu 20 maja 2003 r. spółka Page, która następnie przekształciła się w Shanks SA, złożyła wniosek o wydanie „pozwolenia jednolitego” dotyczącego zarówno dalszego prowadzenia działalności, jak i wprowadzenia zmian różnego rodzaju aspektów zagospodarowania tego składowiska odpadów końcowych.

19 W dniu 18 grudnia 2003 r. rada gminy Mont-Saint-Guibert wydała to pozwolenie, które zostało następnie potwierdzone przez rząd waloński, a następnie, po wprowadzeniu kilku poprawek – zarządzeniem ministerialnym z dnia 10 maja 2004 r., które zostało zakwestionowane przed sądem odsyłającym w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.

20 Na poparcie tej skargi skarżące w postępowaniu głównym podnoszą brak zgodności z prawem unijnym art. 70 akapit drugi dekretu z 1996 r., na podstawie którego wydano to pozwolenie. Twierdzą one przede wszystkim, że przepis ten nie jest zgodny z art. 7 dyrektywy 75/442 ze względu na to, iż pozwala na udzielenie zezwolenia na działalność składowisk w miejscach, które nie zostały przewidziane w planie gospodarowania odpadami i których lokalizacja nie jest zatem związana ze

spełnieniem kryteriów środowiskowych. Podnoszą one również naruszenie w związku z tym art. 8 lit. b) dyrektywy 1999/31, zgodnie z którym do udzielenia zezwolenia konieczne jest, aby projekt dotyczący składowiska odpadów był zgodny z odpowiednim planem gospodarowania odpadami, o którym mowa w art. 7 dyrektywy 75/442. Wreszcie skarżące podnoszą, że art. 70 akapit drugi dekretu z 1996 r. może poważnie zagrozić realizacji celów dyrektywy 2001/42, która wymaga przeprowadzenia oceny środowiskowej w przypadku wszystkich planów i programów opracowanych w dziedzinie gospodarki odpadami.

21 W tych okolicznościach Conseil d'État postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy art. 7 dyrektywy [75/442] należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na zakwalifikowanie jako planu gospodarowania odpadami przepisu normatywnego, który stanowi – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami – że składowiska odpadów [końcowych], względem których zezwolenie wydano przed wejściem w życie tego planu gospodarowania odpadami, mogą po tym wejściu w życie być [...] [przedmiotem] nowych zezwoleń względem nieruchomości, w stosunku do których wydano zezwolenie przed wejściem w życie planu gospodarowania odpadami?
- 2) Czy art. 2 lit. a) dyrektywy [2001/42] należy interpretować w ten sposób, że w pojęciu planu i programu zawiera [on] przepis normatywny, który stanowi – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami wymaganym przez art. 7 dyrektywy [75/442] w sprawie odpadów – że składowiska odpadów końcowych, względem których zezwolenie wydano przed wejściem w życie tego planu gospodarowania odpadami, mogą po tym wejściu w życie być [...] [przedmiotem] nowych zezwoleń względem nieruchomości, w stosunku do których wydano zezwolenie przed wejściem w życie planu gospodarowania odpadami?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy art. 70 akapit drugi dekretu z dnia 27 czerwca 1996 r. w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dekretem z dnia 16 października 2003 r. odpowiada wymogom oceny wpływu określonym w dyrektywie [2001/42]?”.

Odpowiedź Trybunału

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 22 Zadając pytania drugie i trzecie, które należy przeanalizować łącznie i w pierwszej kolejności, sąd odsyłający zastanawia się w istocie, czy art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42 należy interpretować w ten sposób, że należy uznać za „plan” lub „program” w rozumieniu tej dyrektywy krajowy przepis normatywny taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który stanowi, iż – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami wymaganym przez art. 7 dyrektywy 75/442 – składowiska odpadów końcowych, względem których zezwolenie wydano przed wejściem w życie tego planu gospodarowania odpadami, mogą po tej dacie być przedmiotem nowych zezwoleń względem tych samych nieruchomości, w stosunku do których wydano zezwolenie przed wejściem w życie planu gospodarowania odpadami. Jeśli należy przyjąć taką wykładnię, sąd odsyłający chce ustalić, czy taki plan czy też program odpowiada przewidzianym w tej dyrektywie wymogom oceny wpływu.

- 23 Jednak ze względu na to, że w postanowieniu odsyłającym brak jest jakiegokolwiek wzmianki na temat tego, iż sąd, przed którym zawisł spór, winien dokonać oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w dniu wydawania przezeń orzeczenia, należy stwierdzić, że dyrektywa 2001/42 nie znajduje zastosowania do zawisłego w postępowaniu głównym sporu, ponieważ rozpatrywane w nim pozwolenie z dnia 18 grudnia 2003 r. i potwierdzające je zarządzenie ministerialne z dnia 10 maja 2004 r. zostały wydane przed upływem terminu wyznaczonego na jej transpozycję (zob. analogicznie wyrok *Commune de Braine-le-Château i in.*, C-53/02 i C-217/02, EU:C:2004:205, pkt 45).
- 24 W tych okolicznościach nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na zadane przez sąd odsyłający pytania drugie i trzecie.

W przedmiocie pytania pierwszego

- 25 Zadając swe pierwsze pytanie, sąd odsyłający zastanawia się, czy wykładni art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442 należy dokonywać w ten sposób, iż krajowy przepis normatywny taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który stanowi w drodze odstępstwa od zasady – zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami, którego sporządzenia wymaga ten przepis – że składowiska odpadów końcowych, których dotyczy zezwolenie wydane przed wejściem w życie tego planu, mogą po tej dacie być przedmiotem nowych zezwoleń dotyczących tych samych co wcześniej nieruchomości, stanowi „plan gospodarowania odpadami” w rozumieniu tego przepisu dyrektywy 75/442.
- 26 Na wstępie należy podnieść, że z przekazanych Trybunałowi akt sprawy oraz z przekazanych przez zainteresowane strony odpowiedzi na zadane im na piśmie zgodnie z art. 61 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem pytania wynika, iż istnieją znaczne rozbieżności dotyczące zakresu rozpatrywanego w postępowaniu głównym przepisu, w szczególności odnośnie kwestii tego, czy umożliwia on dokonanie odstępstwa dotyczącego zagospodarowania przestrzennego wynikającego z planu gospodarowania składowiskami odpadów końcowych danego państwa członkowskiego w odniesieniu do odnowienia zezwolenia na prowadzenie składowisk, które posiadały już zezwolenia w dniu wejścia tego planu w życie. W szczególności z pewnych przekazanych Trybunałowi uwag wynika, że sytuacja taka nie ma miejsca, gdyż przepis ten dotyczy jedynie składowisk istniejących i wliczonych jako takie w tym planie.
- 27 Do sądu odsyłającego rozpatrującego zawisłe przed nim sprawy należy jednak dokonanie wykładni prawa krajowego celem ustalenia jego dokładnego zakresu.
- 28 W tych okolicznościach należy przypomnieć, że zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 75/442 właściwe organy państw członkowskich zobowiązane są do możliwie jak najszybszego sporządzenia co najmniej jednego planu gospodarowania odpadami w celu osiągnięcia celów określonych w art. 3–5 tej dyrektywy. Zgodnie z tym samym ustępem plany takie odnoszą się w szczególności do typu, ilości oraz pochodzenia odpadów przeznaczonych do odzysku lub usunięcia, do ogólnych wymogów technicznych, wszelkich szczegółowych uzgodnień dotyczących określonych rodzajów odpadów oraz do odpowiednich miejsc lub urządzeń do unieszkodliwiania.
- 29 Wynika z tego, że krajowy przepis normatywny taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym nie może sam w sobie zostać uznany za wyraźny i zorganizowany system zmierzający do realizacji zamierzonych celów „planu gospodarowania odpadami” w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442 w zakresie, w jakim przewiduje on, iż w drodze odstępstwa od przepisów prawa powszechnego zezwolenia na prowadzenie składowisk, których działalność była już dozwolona w dniu wejścia w danym państwie członkowskim w życie planu gospodarowania odpadami, mogą zostać na nowo przyznane względem tych samych nieruchomości, nawet jeśli nie figurują one w tym planie gospodarowania odpadami (zob. podobnie wyrok *Komisja/Grecja*, C-387/97, EU:C:2000:356, pkt 76).

- 30 Jednak z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że okoliczność, iż sąd odsyłający zadał pytanie prejudycjalne, powołując się na określone przepisy wyłącznie prawa Unii, nie stoi na przeszkodzie temu, by Trybunał przekazał temu sądowi wszelkie wskazówki dotyczące wykładni, które mogą być pomocne w rozstrzygnięciu rozpatrywanej przez niego sprawy, niezależnie od tego, czy sąd ten powołał się na nie w treści pytań. W tym zakresie do Trybunału należy wyprowadzenie z całości informacji przedstawionych mu przez sąd krajowy, a w szczególności z uzasadnienia postanowienia odsyłającego, tych aspektów prawa Unii, które wymagają dokonania wykładni w świetle przedmiotu sporu (zob. w szczególności podobnie wyrok *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 W tych okolicznościach należy zbadać, czy mający zastosowanie do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym art. 8 dyrektywy 1999/31 sprzeciwia się krajowemu przepisowi normatywnemu takiemu jak ten przywołany przez sąd odsyłający.
- 32 W tym względzie należy stwierdzić, że z art. 8 lit. a) i b) dyrektywy 1999/31 wynika, iż zezwolenie na utworzenie składowiska może być udzielone jedynie wtedy, gdy projekt dotyczący składowiska jest zgodny z planem gospodarowania odpadami, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442.
- 33 Zgodnie jednak z art. 14 dyrektywy 1999/31 składowiska, „które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji [tej dyrektywy]”, która to transpozycja powinna mieć miejsce najpóźniej w dniu 16 lipca 2001 r., podlegają ustanawiającemu odstępstwa systemowi przejściowemu.
- 34 Z tego ustanawiającego odstępstwa systemu przejściowego wynika bowiem, że aby składowiska te mogły dalej działać, winny one, nie później niż w ciągu ośmiu lat, począwszy od dnia 16 lipca 2001 r., spełnić nowe wymogi środowiskowe, które zostały wyliczone w art. 8 dyrektywy 1999/31, z wyjątkiem tych wskazanych w jej załączniku I pkt 1. Wyjątek ten zaś dotyczy właśnie wymogów związanych z lokalizacją składowiska.
- 35 Artykuł 14 dyrektywy 1999/31, w sytuacji gdy składowisko odpadów posiada zezwolenie lub już działa w momencie dokonywania transpozycji tej dyrektywy przez państwo członkowskie, zezwala na dalsze funkcjonowanie tego składowiska i uzyskanie przez nie nowego zezwolenia, nawet jeśli nie znajduje się ono na liście miejsc przewidzianych w przyjętym zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442 planie gospodarowania odpadami, pod warunkiem że spełnione są pozostałe warunki, o których mowa w tym art. 14.
- 36 Artykuł 8 dyrektywy 1999/31 nie sprzeciwia się więc krajowemu przepisowi normatywnemu takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który może mieć podstawę prawną w art. 14 tej dyrektywy i może znajdować zastosowanie do składowisk odpadów posiadających zezwolenie lub już działających w momencie transpozycji tej dyrektywy, jeśli tylko spełnione są pozostałe warunki, o których mowa w tym art. 14, czego sprawdzenie należy z kolei do sądu odsyłającego.
- 37 Uwzględniając powyższe, na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi, że art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442 należy interpretować w taki sposób, iż krajowy przepis normatywny taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który stanowi – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami, którego sporządzenia wymaga ten przepis – że składowiska odpadów końcowych, których dotyczy zezwolenie wydane przed wejściem w życie tego planu, mogą po tej dacie być przedmiotem nowych zezwoleń dotyczących tych samych co wcześniej nieruchomości, nie stanowi „planu gospodarowania odpadami” w rozumieniu tego przepisu dyrektywy. Artykuł 8 dyrektywy 1999/31 nie sprzeciwia się jednak krajowemu przepisowi normatywnemu takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który może mieć podstawę prawną w art. 14 tej dyrektywy i może znajdować zastosowanie do składowisk odpadów posiadających zezwolenie lub już działających w momencie transpozycji tej dyrektywy, jeśli tylko spełnione są pozostałe warunki, o których mowa w tym art. 14, czego sprawdzenie należy z kolei do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

- 38 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., należy interpretować w taki sposób, iż krajowy przepis normatywny taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który stanowi – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami, którego sporządzenia wymaga ten przepis – że składowiska odpadów końcowych, których dotyczy zezwolenie wydane przed wejściem w życie tego planu, mogą po tej dacie być przedmiotem nowych zezwoleń dotyczących tych samych co wcześniej nieruchomości, nie stanowi „planu gospodarowania odpadami” w rozumieniu tego przepisu dyrektywy po zmianach.

Artykuł 8 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 2011/97/UE z dnia 5 grudnia 2011 r., nie sprzeciwia się jednak krajowemu przepisowi normatywnemu takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który może mieć podstawę prawną w art. 14 tej dyrektywy i znajdować zastosowanie do składowisk odpadów posiadających zezwolenie lub już działających w momencie transpozycji tej dyrektywy, jeśli tylko spełnione są pozostałe warunki, o których mowa w tym art. 14, czego sprawdzenie należy z kolei do sądu odsyłającego.

Podpisy